

[Finansministeren.]

må efterregulere — og vi er selvfølgelig ganske enige om, at en efterregulering må finde sted under alle omstændigheder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ulla Worm* til socialministeren:

„Hvilken betydning tillægger ministeren bestemmelserne om særlige børneværnsforanstaltninger i børne- og ungdomsforsorgslovens §§ 20-22?“

Skriftlig begrundelse.

Efter at vi atter har hørt om en uhyggelig børnemishandlingsaffære, ønsker jeg — uden at gå ind på den aktuelle sag, der i øjeblikket undersøges nærmere — at henlede opmærksomheden på de lovbestemmelser, der pålægger os alle at underrette rette vedkommende om tilfælde af vanrøgt.

Jeg har som mange andre mødt tragiske tilfælde af børnemishandling i mit arbejde inden for socialvæsenet og børne- og ungdomsforsorgen. Af og til støder man på tilfælde, hvor det er oplagt, at mange må have haft kendskab til, at vanrøgt har fundet sted i længere tid. Loven om børne- og ungdomsforsorgen pålægger i § 22 direkte enhver, der har kendskab til sådanne tilfælde, at rette henvendelse til børne- og ungdomsværnet.

Mit spørgsmål har til hensigt at gøre folk opmærksom på disse bestemmelser. Mange kvier sig måske ved at anmelde andre, men hvor det drejer sig om børnemishandling, må det være en selvfølge, at alle gør deres pligt og dermed hjælper de ulykkelige børn, som ellers i længere tid må lide under en vanrøgt, der kunne være bragt til ophør.

Mit spørgsmål har også til hensigt at give ministeren lejlighed til at indskærpe lovens klare ord om pligten til at give rette myndighed oplysning om tilfælde af børnemishandling.

Ulla Worm: Mit spørgsmål til socialministeren er desværre alt for ofte aktuelt. Gang på gang læser vi i pressen om rystende og ganske uforståelige mishandlinger af værgeløse børn, mishandlinger, som ikke alene påfører barnet en øjeblikkelig legemlig skade, men som måske psykisk kommer til at præge det resten af livet. Vi ved, at sådanne

forhold næsten aldrig kan skjules, og at der må være mennesker, der ved besked om det. Vi forstår godt, at der er en naturlig modvilje mod at angive andre, men i dette tilfælde må man ikke tage disse hensyn; man må ikke være bange for at melde det til børneværnet, hvis man har formodning om sådanne tilfælde. I tilfælde, hvor det gælder børns velfærd, må det meldes. Jeg tror, det vil være på sin plads, om der bliver oplyst yderligere om den pligt, som loven om børne- og ungdomsforsorg pålægger borgerne til at melde mishandlinger af børn, for jeg tror egentlig ikke, at den brede befolkning helt er klar over lovens klare ord i den retning.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil i anledning af fru Ulla Worms spørgsmål gerne understrege betydningen af — og jeg takker for den anledning, jeg her får til det — at man følger reglerne i børne- og ungdomsforsorgsloven.

Jeg vil gerne oplyse, at vi i cirkulærer fra socialministeriet har henledt opmærksomheden på bestemmelserne i børneforsorgslovens §§ 20 og 22 og herunder bl. a. fremhævet, at mennesker, som udøver offentlig tjeneste eller hverv, er forpligtet til at underrette børne- og ungdomsværnet, når de i udøvelsen af tjenesten eller hvervet bliver bekendt med forhold, som må antages at give anledning til anvendelse af hjælpeforanstaltninger i henhold til børneforsorgsloven, og at de pågældende ikke vil kunne påberåbe sig en eventuel tavshedspligt som begrundelse for at afholde sig fra samarbejde med børne- og ungdomsværnet i sådanne tilfælde.

Det er endvidere fremhævet, at der i loven er fastsat strafansvar for tilsidesættelse af den underretningspligt over for børne- og ungdomsværnet, som efter lovens § 22 gælder for enhver, som får kendskab til, at et barn eller en ung under 18 år bliver udsat for vanrøgt eller nedværdigende behandling eller lever under sådanne forhold, at den sjælelige eller legemlige sundhed eller udvikling udsættes for alvorlig fare. Jeg kan nævne, at også i de sidste cirkulærer, vi har udsendt, bl. a. et cirkulære af 25. januar i år om familievejledning og tilsynsværgemål og efterværn, er bestemmelserne omtalt.

Jeg er enig med fru Ulla Worm i, at det må tillægges overordentlig stor betydning,